

Styrken til at skabe en kulturel renæssance. □

Af Helga Zepp-LaRouche

Hvordan får vi folk ud af det her? Hvordan får vi folk til at være deres ædlere selv? Hvordan får man folk til at være mere ophøjede end blot at sige, »Lad os håbe, at Trump konfronterer dem«? For, dette er stadig væk en følelse af vrede, frustration og så videre. Problemet er, som vi så ofte har diskuteret, at oligarkiet regerer over samfundet ved at reducere folk til at være væsener, der kun beherskes af følelser, emotioner; og de er meget dygtige til at manipulere disse følelser. At folk er vrede; at folk er deprimerede; at folk føler raseri; at folk føler glæde ved dekadente nydelser. Alt dette er oligarkiets redskaber. Når mennesket befinder sig på et sådant niveau, er det ikke virkeligt menneskeligt. Den første, der virkelig beskrev dette, var Platon i sit berømte eksempel med grotten. Han sagde, at folk, der kun tror på deres følelser, er ligesom de mennesker, der sidder i en grotte, hvor de kun ser svagt oplyste skygger af begivenheder, der finder sted uden for grotten; og de antager disse skygger for at være den ægte ting. Folk, der kun tror på sanselighed; disse kan antage forskellige former. For eksempel er monetarisme en sådan form; en tro på de (fysiske) sanser. Eller utilitarisme – nyttefilosofi, at kun det, der er nyttigt, har værdi. Eller nominalisme; positivisme. Der er alle disse variationer af 'ismer', men de betyder grundlæggende set, at folk ikke tænker.

Det følgende er et uddrag af et møde på Manhattan, med Helga Zepp-LaRouche, lørdag, den 17. dec., 2016. Webcastet med mødet, inkl. den efterfølgende diskussion, kan ses her:

<https://larouchepac.com/20161218/manhattan-town-hall-event-helga-zepp-larouche-and-megan-beets>

Jeg mener, at alle befinder sig i en tilstand med store spændinger, for verden er endnu ikke et trygt sted. I går så jeg præsident Obamas angiveligt sidste pressekonference, live, og det, han sagde, var virkelig utroligt ondt. For han siger, at de har beviser; – nej, det påstod han ikke engang; de sagde, at Rusland havde hacket den Demokratiske Nationalkomite og andre computere og havde grebet ind i valgprocessen i USA. Der er hidtil ikke fremlagt nogen beviser. Dernæst truede han med gengældelseshandlinger imod Rusland; både åbenlyst, men også skjult, men at Rusland ville finde ud af, hvad budskabet var. Det er en temmelig utilsløret trussel; og de mennesker, der tabte valget, er virkelig hysteriske. I dag udtalte Hillary Clinton offentligt, grundlæggende set, at

dette var Putins personlige hævn, fordi han ikke kunne lide det, hun gjorde som udenrigsminister. Det skal understreges, at en meget respekteret gruppe, Efterretningsveteraner for Fornuft (VIPS), med personer som senator Mike Gravel og Ray McGovern, og andre, offentliggjorde en erklæring om, at deres mangeårige erfaring som eksperter inden for cybersecurity havde fået dem til at se på disse e-mails; og de var ikke i tvivl om, at dette ikke var hackerangreb, men derimod lækager, som den form for 'leaks', som Edward Snowden og Chelsea Manning havde foretaget indefra. Hvorom alting er, så er der en stor hype, og vi bør være opmærksomme på, at dette er meget farligt.

Det andet, der kunne ske fra nu og frem til nyvalgte præsident Trumps faktiske indsættelse i embedet, er, at der stadig kan komme en konfrontation med Rusland og med Kina. De nylige udviklinger i det Sydkinesiske Hav er bevis på det. Verden er på ingen måde i sikker havn endnu. Hysteriet omkring Aleppos såkaldte »fald«, som medierne karakteriserer det, er ikke mindre. Her har vi en militær løsning på et problem, der tydeligvis ikke kunne løses politisk; bl.a. pga. USA's sabotage af forhandlingerne i Genève. Så den militære mulighed var den eneste tilbageværende; og nu er folk befriet. Folk burde være lykkelige over, at ISIS har lidt et forfærdeligt nederlag. Jeg vil bare sige, at disse utrolige spin om begivenhederne virkelig viser, at vi absolut ikke befinder os i en sikker situation. I USA, men også i Europa, har man praktisk talt den situation, at folk kan opdeles i to grupper: dem, der endnu ikke er kommet sig over det såkaldte »chok« over Trumps valgsejr. Dette er de mennesker, der er tilhængere af geopolitik, af globalisering; som er tilhængere af det nuværende system, der har bragt verden til det punkt, hvor vi nu er. Og så har man de mennesker, der er lykkelige over, at Trump vandt; de håber på, at han vil konfrontere Wall Street, hvilket vi vil få at se, om han gør, i betragtning af den klasse, han tilhører, og hans udnævnelser af folk fra Goldman Sachs. Eller, at han vil konfrontere etablisementet generelt.

Jeg refererer blot til disse omstændigheder ganske kort for at påpege den situation, at jeg ikke mener, nogen af disse tankegange – hverken den første, med de mennesker, der er flippet ud over, at Hillary tabte; og heller de mennesker, der siger, at Trump vil konfrontere etablisementet – at ingen af disse to tankegange er fyldestgørende. Jeg mener, at vi må indføre en tankegang på et helt andet niveau, i den politiske proces: hvilket er grunden til, at opførelsen af *Messias* og en hel række af andre koncerter er så ekstremt vigtig. Vi har diskuteret dette mange gange, men lad mig gentage det. Hvorfor er klassisk kunst og klassisk musik i særdeleshed så absolut afgørende, hvis menneskeheden skal komme ud af denne krise? Problemet er – jeg tror, I vil være enige med mig – at i mange år, næsten i 50 år siden mordet og mørklægningen af mordet på John F. Kennedy, har paradigmet i den vestlige verden, og især i USA,

virkeligt ført til en utrolig forråelse af befolkningen. Mange mennesker er utilfredse med deres fremtidsudsigter; det faktum, at den forventede gennemsnitlige levealder i USA falder før første gang i lang tid, og der findes simpelt hen ingen anden indikator for levestandarden og en befolknings velbefindende, end netop den forventede levealder. Hvis den forventede levealder falder i en civiliseret nation, er det et sikkert bevis på, at nationen befinder sig i en total krise, og i et totalt forfald.

Hvordan får vi folk ud af det her? Hvordan får vi folk til at være deres ædlere selv? Hvordan får man folk til at være mere ophøjede end blot at sige, »Lad os håbe, at Trump konfronterer dem«? For, dette er stadig væk en følelse af vrede, frustration og så videre. Problemet er, som vi så ofte har diskuteret, at oligarkiet regerer over samfundet ved at reducere folk til at være væsener, der kun beherskes af følelser, emotioner; og de er meget dygtige til at manipulere disse følelser. At folk er vrede; at folk er deprimerede; at folk føler raseri; at folk føler glæde ved dekadente nydelser. Alt dette er oligarkiets redskaber. Når mennesket befinder sig på et sådant niveau, er det ikke virkeligt menneskeligt. Den første, der virkelig beskrev dette, var Platon i sit berømte eksempel med grotten. Han sagde, at folk, der kun tror på deres følelser, er ligesom de mennesker, der sidder i en grotte, hvor de kun ser svagt oplyste skygger af begivenheder, der finder sted uden for grotten; og de antager disse skygger for at være den ægte ting. Folk, der kun tror på sanselighed; disse kan antage forskellige former. For eksempel er monetarisme en sådan form; en tro på de (fysiske) sanser. Eller utilitarisme – nyttefilosofi, at kun det, der er nyttigt, har værdi. Eller nominalisme; positivisme. Der er alle disse variationer af 'ismer', men de betyder grundlæggende set, at folk ikke tænker.

Klassisk kunst gør det, at den viser, hvordan mennesker først og fremmest lærer at forstå virkelige principper; de principper, der ligger bag den sanselige, den fysiske, fremtoning. Og de kan lære at blive virkeligt frie. Dette er den egenskab, der i høj grad har været en sjælden råvare i disse perioder. At mennesker har en indre frihed; at de har deres egen dømmekraft; at de udvikler deres indre stemme; at de lærer at lytte til deres indre stemme – man kunne også kalde det samvittighed. Det er generelt set stor kunst, der gør det muligt for folk at på en måde træne denne egenskab på en legende måde. For, når man ser på eller lytter til stor kunst, så er det ikke det alvorstunge i det virkelige liv; det er i denne forståelse ligesom det eksistentielle. Men man kan på en legende måde studere, hvad kreativitet er. Det er ekstremt vigtigt, at vi ikke glemmer, at, med mindre menneskeheden foretager springet til et helt nyt paradigme, hvor vi ikke blot tænker på én nation. Trump har lovet, at Amerika kommer først. Det er muligvis en god modgift mod det, der har fundet sted med denne hidtidige såkaldte globalisering; men det, der kræves, er en fuldstændig ny tankegang,

hvilket er grunden til, at jeg er så glad for Friedrich Schiller; for hans ideer repræsenterer en sådan rigdom, som vi har brug for, for at komme til det nye paradigme.

Schiller sagde for eksempel, at det ikke er selvmodsige at være en patriot og samtidig en verdensborger; og jeg mener, at vi har nået en tilstand i menneskets historie, hvor vi må fastslå, at ingen nation kan give udtryk for en egeninteresse, hvis denne er i modstrid med målet for hele menneskeheden. Vi må derfor i denne debat introducere denne egenskab med at blive en verdensborger og samtidig elske sin nation. Kun da kan det amerikanske folk alliere sig med det nye paradigme med den Nye Silkevej og menneskehedens fælles mål, for et skæbnefællesskab for menneskehedens fremtid, som Xi Jinping kalder det.

Jeg mener, at Schiller også af en anden grund er meget vigtig; han var fuldstændig rystet over sammenbruddet af den Franske Revolution, der førte til det jakobinske rædselsherredømme og drab på folk i guillotinen. Som reaktion på alt dette skrev Schiller *De æstetiske breve*; heri sagde han, at den eneste måde, hvorpå man kunne skabe en forbedring i det politiske liv, var gennem en forædling af individet. Jeg ved godt, at dette ikke ligefrem er det, folk tænker om politik; de tænker ikke på – den eneste måde, hvorpå mennesket kan gøre fremskridt, er, at vi alle sammen, jer, mig, alle, bliver forædlede, eller bestræber sig på at blive det, i hele deres liv. Jeg mener, at den idé om menneskeheden, som Schiller udviklede, er ideen om den skønne sjæl; for jeg mener, at det er nøglen til en masse ting.

Schiller udviklede denne idé om den skønne sjæl, idet han sagde, at det er en person, for hvem frihed og nødvendighed, lidenskab og pligt, er forenet. Dette er en idé, man bør tænke over, for frihed og nødvendighed – hvad betyder det? Det betyder, at, uanset omstændighederne i ens liv, så gør man det, der er nødvendigt, ikke kun for sig selv og sin familie, men for menneskeheden som helhed – der kan have forskellige former og forskellige krav til forskellige tider. I øjeblikket betyder det at bringe USA ind i paradigmet sammen med resten af verden, og at overvinde denne forfærdelige fare for en konfrontation med Rusland og Kina; som med sikkerhed ville betyde civilisationens udslettelse. Hvad betyder det, at finde sin frihed i det, der er nødvendigt? Jeg vil gerne have, I tænker over det, for det har de fleste mennesker ikke gjort; og det er nøglen til virkeligt at blive fri. Frihed betyder ikke fraværet af lænker og fraværet af begrænsninger. Det betyder, at man er en totalt selv-determinerende person, samtidig med, at man gør sin pligt med lidenskab. Man er ikke en kantianer, der siger, »Åh, jeg må gøre min pligt, og derfor er jeg virkelig sur; men jeg er en moralsk person, og derfor gør jeg, hvad jeg skal«. Man ser mange sådanne mennesker, men man må gøre det, der er nødvendigt, med glæde. Det

kræver, at man opdrager sine følelser, så man altid, som Schiller siger, kan stole blindt på dem, fordi ens impulser aldrig vil diktere én andet, end hvad fornuften ville diktere.

Dette er en høj standard, men jeg mener absolut, det er muligt at opnå det. Klassisk kunst udgør det felt, i hvilket man kan øve sig i, hvad dette kræver. I et meget interessant skuespil, som Schiller skrev, og hvor han brugte et klassisk, græsk eksempel, nemlig *Bruden fra Messina*; og han skrev en indledning, hvori han diskuterer, hvilken funktion og magt, stor kunst har. Han siger, at, når folk lytter til et stort kunstværk – han talte i dette tilfælde om det græske kor; ikke et musisk kor, men koret i græske dramaer; og det sætter hos de mennesker, der oplever dette, en evne i dem fri; en evne, der gør mennesker virkeligt frie, en indre frihed. Denne frihed bliver tilbage, når forestillingen er slut.

Nogle af jer har allerede oplevet dette under festlighederne i anledning af 15-års dagen for 11. september (2001), med vore opførelser i fire katedraler i New York. Dette er selvfølgelig en meget dyrebar gave, som vi virkeligt må kæmpe for at gøre til den mere fremherskende kultur. Og jeg vil gerne give den nyvalgte præsident kredit for, at han vil gøre interessante ting; mindst halvdelen af det, han foreslår, vil blive til sandhed; nemlig at forny relationerne med Rusland og Kina og sætte dem på et godt fundament; det ville være gigantisk. Men jeg har alvorlige tvivl om, at dette spørgsmål om klassisk uddannelse og den æstetiske forbedring af mennesket kan forventes at komme fra denne Trump-administration. Men det er et absolut nødvendigt krav, at Amerika atter bliver stort, hvilket han har lovet at gøre.

Jeg mener, at vi behøver en ånd af forædning, af det sublime; og dette niveau finder man ikke i nogen af udtalelserne. Jeg har i hvert fald ikke hørt noget, der ligner det. Men, man har hørt det fra folk som Benjamin Franklin, George Washington, Alexander Hamilton, John Quincy Adams og især Abraham Lincoln. Tænk på Gettysburg-talen og den skønne ånd, der udtrykkes i den; det er den tankegang – ikke i erklæringerne, men i ånden – i hvilken folk altid bør være, hvis de virkeligt er frie.

Så, i denne forstand, mener jeg, at vi har en enorm mulighed hen over denne juleperiode og ferieperioden, hvor folk altid har lidt tid til at læse, tænke og lytte til musik. Jeg vil opmuntre jer til ikke blot at gøre de ting, I plejer at gøre i denne tid, som at tage i indkøbscentret for at købe gaver til folk. Det er udmærket; men den virkelige mening med denne periode er, at man selv finder denne virkeligt højere identitet, som vi må mobilisere for at få verden til at blive et tryggere sted.

Det er, hvad jeg gerne ville sige, og det er mine bemærkninger til jer i dette øjeblik.[applaus]